"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯେପରି ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଅର୍ଥାତ୍ ଗାଇଡ୍ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗାଇଡ୍ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ହେବାକୁ ପଡିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅନାଦି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ କ'ଣ, ଯାହାକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏଥିରେ ନା କେହି ଅଧିକ ଅଭିନେତା ଯୋଗ ଦେଇପାରିବେ, ନାଁ କେହି କମ୍ ହୋଇପାରିବେ । ମୋକ୍ଷ କାହାକୁ ବି ମିଳୁନାହିଁ । ଯଦି କେହି କହିବେ ଆମେ ଏହି ଆବାଗମନ ବା ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସିବୁ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବା କହିବେ ହଁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ନିଜର ପାର୍ଟରୁ କେହି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାର ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଭୋଳାନାଥ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିପାରିବ, କଳିଯୁଗୀ ମନୁଷ୍ୟ ତିଳେମାତ୍ର ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବୁଝି ପାରିଛ, ଆଗରୁ କିଛି ଜାଣିନଥିଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି, ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛି ଯାହାକୁ ତୁମେ ଏବେ ନେଉଛ । ଜାଣୁଛ ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଏହା ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଜଣେ ହେଲେ ଅଭିନେତା ଏହି ନାଟକରେ ଅଧିକ ହୋଇପାରିବେ କିମ୍ବା କମ୍ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜସ୍ୱ ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ମୋକ୍ଷ କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯିଏ ଯେଉଁ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ, ପୁଣି ସେହି ଧର୍ମକୁ ଯିବେ । ବୌଦ୍ଧ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ମଧ୍ୟ, ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେବେ ତାଙ୍କର ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଆସିଥାନ୍ତି ତେବେ ହିଁ ତାଙ୍କର ଅଭିନୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଏସବୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ସମଗ୍ର ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ନାସ୍ତିକ ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଏକଥା ଜାଣିବେ ନା । ଏହି ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନାଟକଶାଳା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିର୍ବାଣଧାମରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ପୁଣି ନିର୍ବାଣଧାମ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧ ନିର୍ବାଣ ଗଲେ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଶରୀର ତ ଗଲା ନାହିଁ, ଆତ୍ମା ହିଁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କେହି ହେଲେ ନିର୍ବାଣ ଯାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ନାଟକରୁ କେହି ବାହାରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ମୋକ୍ଷ ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ପୂର୍ବ-ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ମୋକ୍ଷ ମିଳିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ଜୈନ ଧର୍ମ ଲୋକ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ନୀତି ପ୍ରଥା ରହିଛି, ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଗୁରୁ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସେମାନେ ମାନୁଛନ୍ତି । ବାକି ମୋକ୍ଷ କାହାକୁ ମିଳୁନାହିଁ । ତୁମେ ତ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଏହି ଡ୍ରାମାର ଅଭିନେତା ଆମେ କେବେ ଆସିଲୁ, ପୁଣି କିପରି ଯିବୁ, ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ଜାଣିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ଏହା ହେଉଛି କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର । ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି, ତାକୁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଖେଳକୁଦ, ଅଭିନୟ ହେଉ ନାହିଁ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ସାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ, ଯାହା ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ପ୍ରଳୟ କେବେ ହୋଇନଥାଏ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି — ମହାଭାରତ ଲଢେଇରେ ଯାଦବ ଏବଂ କୌରବ ମରିଗଲେ, ବାକି ୫ ପାଣ୍ଡବ ବଞ୍ଚିଲେ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପାହାଡ ଉପରେ ପୋତି ହୋଇ ମଲେ । ବାକି କେହି ରହିଲେ ନାହିଁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବୁଝୁଛନ୍ତି ପ୍ରଳୟ ହୋଇଗଲା । ଏସବୁ କଥା ଶାସ୍ତ୍ରକାରମାନେ ବସି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ପୁଣି ଦେଖାଉଛନ୍ତି ସମୁଦ୍ରରେ ଅଶ୍ୱସ୍ତ ପତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ପିଲା ଆଙ୍ଗୁଠି ଚୁଚୁମି ଆସିଲା । ଏବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ପୁଣି ଦୁନିଆ କିପରି ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା କିଛି ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସତ-ସତ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କ'ଣ-କ'ଣ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର । ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି କେବଳ ଭଗବାନ । କେହି ମୁକ୍ତିକୁ, କେହି ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତା ଆତ୍ମାଙ୍କର ଯେବେ ପାର୍ଟ ଆସୁଛି ସେବେ ପୁଣି ଆସିବେ । ଏହି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିନାହୁଁ । ଡ୍ରାମାର ଅଭିନେତା ହୋଇ ଯଦି ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଡ୍ୟୁରେସନ୍ (ଅବଧି) ଆଦିକୁ ନ ଜାଣିଲେ ଅଜ୍ଞାନ କହିବା ନା । କିନ୍ତୁ ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ୮୪ ଲକ୍ଷ ବୁଝିଯିବା କାରଣରୁ ଅବଧି ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ନେଉଛୁ । ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥିଲୁ । ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ କହିବେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଅଟୁ । ତୁମେ ଯେବେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ ସେ ସମୟରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରୁଛ ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀବନ

କାହାଣୀକୁ ଜାଣୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ । ବାବାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି । ସେହି ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ, ମୁକ୍ତିଦାତା ଓ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ । ତୁମକୁ ପାଣ୍ଡବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗାଇଡ୍ ହେଉଛ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ହେଉଛ । ବାବାଙ୍କ ପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଆତ୍ମା, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ତାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଭାରତରେ ବେହଦର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଏବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଶୂଦ୍ର ହୋଇଛୁ । ବାବା ଆସି ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରାଉଛନ୍ତି । ଯଜ୍ଞରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଶ୍ଚୟ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ, ଭାରତରେ ବହୁତ ଯଜ୍ଞ ବହୁତ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ବିଶେଷ ରୂପେ ଆର୍ୟ୍ୟ ସମାଜୀମାନେ ବହୁତ ଯଜ୍ଞ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ, ଯେଉଁଥିରେ ସମଗ୍ର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସ୍ୱାହା ହେବ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ । କଳିଯୁଗରେ ତ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, ସମଗ୍ର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ଜିନିଷ କାମରେ ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁଣି ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହେବ । ଏଠାରେ କେତେ ଆବର୍ଜନା ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଅପରିଷ୍କାର ରହୁଛନ୍ତି । ଧନବାନ୍ ବହୁତ ଭଲ ମହଲରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଗରୀବ ବିଚରା ଆର୍ବଜନାରେ, କୁଡିଆରେ ପଡି ରହୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସରକାର ଏହି କୁଡିଆକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଜାଗା ଦେଇ ଜାଗାକୁ ବିକ୍ରି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ନ ଉଠିଲେ ଜବରଦସ୍ତି ଉଠାଉଛନ୍ତି । ଗରୀବ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସୁଖରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଯଦି ସୁଖ ଥାନ୍ତା ତେବେ କାହିଁକି କହନ୍ତେ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ସୁଖ ଅଟେ । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ଆମେ ଏହି ମାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛୁ । ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ କଳସ ରଖାଯାଇଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପିଆଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମର ହେଉଛି ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ଦୈବୀ ସଂମ୍ପ୍ରଦାୟର ହେଉଛ । ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଗାନ୍ଧି ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ରାମରାଜ୍ୟ ହେଉ । ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ କିନ୍ତୁ କେହି କ'ଣ ନିଜକୁ ପତିତ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରୁ ଆଲୋକକୁ ଆସିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ଏପରି ତ ଗଙ୍ଗାରେ ହରିଦ୍ୱାରର ସମସ୍ତ ଆବର୍ଜନା ପଡୁଛି । କେଉଁଠି ସମସ୍ତ ଆବର୍ଜନା ପୁଣି କ୍ଷେତକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କାମ ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଅନେକ ଶସ୍ୟ ରହିବ । ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡି ନଥାଏ । ବାବା ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଆଗରୁ ଶସ୍ୟ କେତେ ଶସ୍ତା ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ, ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ବହୁତ ଶସ୍ତା ରହିବ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ଏବେ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସୁନାରେ ଖାଦ ପଡିବାରୁ ନକଲି ହୋଇଯାଇଛି । ଯିଏ ପାରସ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲେ ସେମାନେ ଏବେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଥରନାଥରୁ ପାରସନାଥ ହେବାକୁ ଆସିଛ । ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ତାହା ପୁଣି ବିଶ୍ୱର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ବିଶ୍ୱର ଲୌହଯୁଗ । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାରସପୁରୀର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏଠାକାର ଏତେ କୋଠା ବାଡି ଆଦି କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ କ'ଣ ଅଛି! ଆମେରିକା ପାଖରେ କେତେ ସୁନା ଅଛି । ଏଠାରେ ଅଳ୍ପ ବହୁତ ସୁନା ଯାହା ମାତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି, ତାକୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା କରଜ ବଦଳରେ ସୁନା ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ସେଠାରେ ତୁମ ପାଖରେ ସୁନା ହିଁ ସୁନା ରହିବ । ଏଠାରେ କଉଡି, ସେଠାରେ ହୀରା ରହିବ । ଏହାକୁ ଲୌହଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ଭାରତ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ଖଣ୍ଡ ଅଟେ, କେବେ ବିନାଶ ହେଉ ନାହିଁ । ଭାରତ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେଶ । ତୁମେ ମାତାମାନେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଉଦ୍ଧାର କରୁଛ । ତୁମ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଦରକାର । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବା ଦରକାର । କେତେ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ଧନ୍ଦା ଆଦି ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । କିଛି ହେଲେ ଛାଡିବାର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସବୁ କିଛି କରି ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଛ ଯେ ଆମକୁ ଆସି ଶ୍ୟାମଳରୁ ଗୋରା ବନାଅ । ତାଙ୍କୁ ଯାତ୍ରୀ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯାତ୍ରୀ ଅଟ ନା । ତୁମର ଘର ହେଉଛି ସେଠାରେ, ଯେଉଁଠି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଉଛ । ସମସ୍ତେ ହିସାବ-କିତାବ ପରିଶୋଧ କରି ଫେରିବେ । ପୁଣି ନୂଆ ରୂପରେ ତୁମେ ଆସିବ, ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ସେତେ ପବିତ୍ର ହେବ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ମାତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଫୁରସତ ରହିଥାଏ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କଳସ ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ରଖିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପତି ହିଁ ତୁମର ଈଶ୍ୱର ଗୁରୁ ସବୁ କିଛି ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କର ଦାସୀ ଅଟ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ତୁମ ମାତାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ନାରୀମାନେ ହିଁ ଭାରତକୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛ । କେହି-କେହି ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ଆବାଗମନରୁ କିପରି ମୁକ୍ତ ହେବୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହଁ, କିଛି ସମୟ ପାଇଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଆଦିରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଅଲରାଉଣ୍ଡ ଅଭିନୟ କରୁଛ । ଅନ୍ୟମାନେ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅଳ୍ପ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ଯିବେ ନାହିଁ । ଆବାଗମନରୁ ମୋକ୍ଷ ତାକୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ଶେଷରେ ଆସିବେ ଏବଂ ଯିବେ । ସେମାନେ ଜ୍ଞାନ ଆଦି ଶୁଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେହିମାନେ ଶୁଣିବେ ଯିଏ ଆରମ୍ଭରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । କେହି କହୁଛନ୍ତି— ଆମର ଏହା ହିଁ ପସନ୍ଦ ଅଟେ । ଆମେ ସେହିଠାରେ ହିଁ ବସି ରହିବୁ । ଏପରି

କ'ଣ ହୋଇପାରିବ । ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି, ଶେଷ ସମୟରେ ହେଉ ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ । ବାକି ସାରା ସମୟ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିବେ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରାଇବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି ସବୁ କିଛି କରି ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିରନ୍ତର ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ସନ୍ତୁଳନ ଦ୍ୱାରା ବାଲ୍ୟ ଚପଳତାକୁ ସମାପ୍ତ କରି ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ହୁଅ ।
ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ସଂଗମଯୁଗର ଅମୂଲ୍ୟ ସମୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲ୍ୟ ଚପଳତା ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାଳିଆମୀ ଅଟେ । ଏବେ ଆଉ ଏହି ସବୁ ପିଲାଳିଆମୀ ଶୋଭାପାଉ ନାହିଁ । ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅଛି ତାହା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମନକୁ ନ ଆସୁ । ଉଠିଲେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା, ଶୋଇଲେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା — ନିରନ୍ତର ଏହାର ସନ୍ତୁଳନ ରଖିଥାଅ । ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ ପିଲାଳିଆ କଥା, ପିଲାଳିଆ ସସ୍କାରର ସମାପ୍ତି ସମାରୋହ କର, ତେବେ କୁହାଯିବ ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମାର ଚିହ୍ନ ହେଲା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା, ତେଣୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରୁହ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****